

Der, hvor de har været Kunder, har de en Kredit, og den kan de leve paa en Tid. Jeg har Indtryk af, at Arbejdsgiverne mener, at det vist ikke varer saa forfærdelig længe, før denne Kilde er udtømt, og at Arbejdsgiverne derfor med Tillid ser Kampens Udfald i Møde, Et Tegn paa, at der ikke kommer Penge i stor Mængde hertil fra Rusland — det er jo russiske Penge, man tænker paa — er, at Bladet „Klassekampen“ har maattet gaa ind. Der har været en Formodning om, og den har fundet nogen Bekræftelse, at „Klassekampen“ for længere Tid siden fik nogle Penge fra Rusland, og vi har ogsaa paagrebet en Mand, som kom hertil fra Udlandet med nogle faa Tusind Kroner hos sig, og som vi havde mistænkt for, at han vilde bringe Penge til „Klassekampen“. Vi sendte ham imidlertid ud af Landet, og „Klassekampen“ gik ind. Dette tyder ikke paa, at der flyder nogen bred Strøm af Penge hertil fra Rusland.

Disse pludselige Strejker, som hviler paa uberettiget Brud paa Overenskomster, Strejker, hvor man ikke har begæret nogen Forhandling, maa naturligvis bekæmpes, og Ministeriet har derfor bedt en Kreds af indsigtfulde og handledygtige Mænd om at træde sammen for at overveje, hvilke Foranstaltninger der fra Lovgivningsmagtens Side kan træffes i den Henseende. Ministeriet har anmodet dem om at fremskynde deres Arbejde saa meget som muligt, og de har f. Eks. arbejdet hele denne Formiddag fra Kl. 10, og indtil jeg gik til Rigsdagen, saa jeg tror, de sætter al deres Energi ind paa dette Arbejde. Under deres Overvejelser vil sikkert ogsaa det Spørgsmaal blive behandlet, som den ærede Ordfører for Forespørgerne (J. C. Christensen) nævnedes: at gøre Arbejdsløshedsunderstøttelsen og maaske ogsaa Sygekassehjælpen betinget af, at man ikke deltager i ulovlige Strejker eller paa nogen Maade er kompromitteret i saa Henseende. For Tiden er der for Resten ikke mange arbejdsløse, og efter hvad der meddeles mig fra Arbejdsgiverkredse, er de arbejdsløse, som er tilbage, af den Beskaffenhed, at naar en Arbejdsgiver for Eksempel Dag efter Dag prøver paa at faa 20 af disse arbejdsløse anvist, saa kommer der nogle Personer, som han ikke kan anvende til noget ordentligt Arbejde. Det er ogsaa klart, at der i en By, som har naaet en saadan Størrelse, som København nu har, altid vil være en lille Skare af Personer, som ikke alene er arbejdssky, men tillige er ude af Stand til at gøre noget ordent-

ligt Arbejde, selv om Omstændighederne tvinger dem til at forsøge derpaa.

Der kan ikke være nogen Tvivl om, at den hele Befolkning i Virkeligheden ønsker denne Havnestrejke bragt ud af Verden hurtigst muligt, og saaledes som Forholdene har udviklet sig, er sikkert ogsaa næsten hele den offentlige Mening paa Arbejdsgivernes Side. Derfor haaber jeg, at man vil holde op med gennem Overdrivelser og Rygter om, at der tilflyder Havnearbejderne mange Penge, at opflamme deres Mod og derved skade Arbejdsgivernes Udsigter til at tilvejebringe rolige og faste Arbejdsforhold i Havnen, hvad vi jo alle ønsker. Men den Omstændighed, at disse Rygter havde skabt en vis Ængstelse mellem Folk, gjorde, at Ministeriet ansaa sig forpligtet til saa tidligt at forsøge at gribe ind i denne Strejke. Et andet Spørgsmaal af ret faretruende Karakter kom saa til. Det var en Meddelelse fra Ernæringsraadet om, at Københavns Forsyning med Brødkorn var overordentlig ringe, og at der kunde være Fare for, at Sult vilde ramme København, fordi man ikke kunde faa Brødkornet bragt bort fra Pakhusene paa Larsens Plads, saa længe Havnestrejken varede. Denne Fare er det imidlertid lykkedes at faa afværget ved energisk Indskriden fra Trafikministerens Side, og nu er Københavns Brødforsyning sikret i hvert Fald for den nærmeste Tid og forhaabentlig i saa lang Tid, som Havnearbejderne kan holde deres Strejke oppe.

Denne Strejke er i øvrigt opkommet over nogle rene Ubetydeligheder. I det ene Tilfælde drejede det sig om, at man ønskede nogle Ventepenge og en Ducør forhøjet noget ved et Arbejde med et Skib, der hed „Jørgen Jensen“. Det drejede sig om — jeg husker det ikke rigtigt — mellem 120 og 150 Kr., i hvert Fald et Beløb af under 150 Kr. Det var i Havnen overfor Det forenede Dampskibsselskab. I Frihavnen drejede det sig om, hvorvidt der skulde være 6 eller 8 Mand ved hver af 3 Luger paa et Skib, som skulde losses. Der gik Kendelse i Sagen, og Kendelsen gik med Frihavns-Aktieselskabet; der skulde kun være 6 Mand ved hver Luge. Alligevel satte Frihavnsdirektøren 8 Mand ved en af Lugerne, fordi han altsaa selv har skønnet, at Arbejdet var af den Beskaffenhed, at det gik bedst, naar der var 8 Mand. Arbejderne arbejdede saa, saa vidt jeg har forstaaet, det meste af Dagen til henimod Aften, saa forlangte de 8 Mand ved de